

Protocolo Calçot
Julio Arriaga

Tot és autèntic

Traç enèrgic, colors intensos, textures orgàniques, temàtiques primàries. La pintura de Julio Arriaga sobreix dels límits de la tela. Té tacte, té olor i té carn. I s'addiu tan bé a la representació de la calçotada que es diria que l'artista ha cremat redoltes des de la infantesa més tendra.

Però no és així. Fins fa poc Arriaga, nascut a Bilbao, no tenia cap vinculació amb l'Alt Camp. El seu origen basc és un dels factors essencials de la seva trajectòria. Un altre és el seu arrelament genuí i autèntic a la realitat que l'envolta. I ara aquesta realitat és aquí, al seu estudi al barri de Gràcia de Barcelona, a la seva quotidianitat, als seus espais de lleure, entre els qual també hi ha tres o quatre calçotades anuals. L'obra de Julio Arriaga és, per damunt de tot, vivencial i relacional.

Materialment, Protocolo Calçot és un treball fort. D'unes dimensions contundents, d'una plàstica densa i potent, que atrapa la mirada i tot el cos. De voler ser dins l'escena, com un més dels golafres

bruts de sutge i salsa. Contemplar el tríptic de quatre metres d'ample i dos d'alt és quasi desitjar tenir una sala prou gran on penjar-lo. Una sala, val a dir, que hauria de ser rústega, tosca, nua i, potser, sense parets. Perfecta per a celebrar-hi calçotades. Les pintures acompanyarien l'àpat tan satisfactòriament com el vi d'ull de llebre, les estovalles de paper i les befes dels amics. En això, Protocolo Calçot revela una característica sorprenent: pot ser una obra funcional, amb una missió ben definida, una mena de retaule contemporani per emmarcar els ritus gastronòmics dels diumenges d'hivern.

Julio Arriaga torna a fer amb la seva interpretació de la calçotada un exercici d'autenticitat. El que pinta és autèntic perquè el que viu també ho és. I a la inversa. Pinzells que són ingredients, barreges cromàtiques que són picades de morter, figures perfilades que són pallofes de calçot, cubells d'acrílic que són porrons, gestos d'artista que són braços amunt, masses de color que són mans negres, oli que és oli. Tot és tot.

“Reivindico els plaers petits”

Per què el món del calçot com a matèria artística? Quina és la intrahistòria d'aquesta obra?

A Euskadi quasi totes les celebracions estan emmarcades en un context gastronòmic, per això quan vaig ser a la meva primera calçotada tot se'm va fer familiar: l'ambient festiu, els comensals arrauxats...

A nivell plàstic la combinació de textures i color és fortíssima, amb aquest taronja de la salsa protagonitzant-ho tot.

Part de la teva pintura es caracteritza per la representació d'aspectes culturals i identitaris. Com influeixen aquí els teus orígens bascos? I la teva ubicació actual a Barcelona?

Cada any pinto unes quantes obres amb temàtica o inspiració completament basca: suposo que és l'enyorança, que treu el cap de tant en tant i que, de retruc, fa que m'estalviï uns euros en psiquiatres.

Viure a Barcelona ha fet que canviï radicalment el color i la textura als meus quadres: de tons més durs i més blaus he passat a veure el sol a cadascun d'ells. I és clar, si jo no fos a Catalunya, Protocolo Calçot no existiria.

Quins altres temes t'interessen actualment? Què creus que interessa al públic que visita l'Xtudio, el teu estudi-galeria al barri de Gràcia?

Les meves darreres sèries són un homenatge a l'oci. D'Entresiestas a Lectores, passant per Castillos en el aire. Es podria dir que conformen una trilogia, tot i que no estic segur que acabi aquí. Crec que vivim en un moment en el qual no es gaudeix del dia a dia ni de plaers tan petits com sestejar, menjar, llegir un llibre amb tranquil·litat o simplement somiar despert. Reivindico frenar, sortir del carril rutinari i tornar-hi només quan hi ha la necessitat econòmica.

Respecte al públic que entra a l'Xtudio crec que el que més els sorprèn és l'accessibilitat. Hi troben obres acabades i d'altres en procés, poden fer-me les preguntes que vulguin i, a més, els convido a prendre alguna cosa. És un lloc completament allunyat de la típica galeria obsoleta amb secretàries grises que xiuxiuegen amb cara de mala llet.

Estilísticament, en la teva producció s'intueix la influència de Georg Baselitz, un dels pares de l'expressionisme figuratiu. Quines altres referències destagues?

El Greco i sobretot Goya crec que són els primers expressiionistes que de veritat em van marcar. Després la llista seria llarga: Appel, Saura, Basquiat, Zumeta...

On imagines Protocolo Calçot quan surti d'aquesta sala?

Estaria bé que fora “adoptat” al mateix bressol dels calçots, que és Valls...oi?

Protocolo calçot

390 x 195 cm
mixta sobre tela
2008

Calçotada VII

130 x 97 cm
mixta sobre tela
2009

Calçotada XXIV

130 x 97 cm
mixta sobre tela
2009

Protocolo Calçot

Un projecte de Julio Arriaga per a la Capella de
Sant Roc Espai Contemporani
Del 24 d'abril al 7 de juny de 2009
Comissari: Albert Martínez Lopez-Amor

Catàleg

Textos: Albert Martínez Lopez-Amor
Fotografia de les obres: Samuel Rodríguez (www.fotoperiodisme.com)
Fotografia de la inauguració: Marc Lladó (www.marcllado.com)
Disseny gràfic: David Torrents (www.torrents.info)
Pre-impressió: Silvia Míguez
Impressió: Moncunill

Agraïments

Albert Gusi, Oriol Pérez de Tudela (www.elviapunt.com)

Coberta i contracoberta: estovalles de la calçotada en què va
participar David Torrents el dia 5 de febrer de 2010

Més informació sobre l'artista i la seva obra a:
www.julioarriaga.com

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

Ajuntament de Valls

MUSEU DE VALLS

INSTITUT
D'ESTUDIS
VALLENCS